

Bir Yaz Rüyası Başlarken

İngilizce öğretmenimiz elinde renkli resimlerle dolu tanıtım kitapçıklarıyla sınıfa gelip yaz kampına katılmaktan ilk söz ettiğinde ailemin buna asla izin vermediğini düşünmüştüm. Sıranın üzerine bıraktığı kitapçığa isteksizce göz ucuyla baktım önce. Yaz Kampı başlığının hemen altında kamp yerinin resimleri yer alıyordu. Çaprazlama yerleştirilmiş kareler içinde kampın değişik yerleri görüntülenmişti. Fıstık çamlarının gölgesine kurulmuş rengârenk çadırların, yemyeşil çimlerin üstündeki hamakların, salıncakların albenisine kapılmamak olanaksızdı.

Nazlanmayı bırakıp sayfaları çevirmeye başladım. İkinci sayfada kampın spor olanakları sunuluyordu. Çimlerin üstünde bilardo masaları, tenis kortları, voleybol sahalaları... Üçüncü sayfada tek katlı şirin bir prefabrik bina vardı ve üstünde yemekhane yazıyordu. Sağlık çadırı, çamaşırhane, duş ve tuvaletler ayrı ayrı karelerde görüntülenmişti. Dördüncü sayfada açık havada, fıstık

çamları altında yapılan İngilizce derslerinden, akşamları oynanan oyunlardan alınmış görüntüler vardı. Sayfanın altında günlük kamp programı yer alıyordu, ders saatleri, spor etkinlikleri, yüzme ve su sporları... Benim yaşımda bir insanın hayal edebileceği ne varsa hepsi...

Küçük kareler gözlerimin önünde büyüyor, canlanıyor, renkleniyordu. Denizin mavisini, ağaçların yeşilini, spor etkinliklerinin heyecanını yaşıyormuşcasına hissediyor, arkadaşlarla bir çadırı paylaşmanın ne kadar keyifli olacağını düşünüyordum. Öğretmenimizin sesiyle düşlerden sıyrılıp gerçeğe döndüm.

“Katılmak isteyenler parmak kaldırsın.”

Sıra arkadaşım Can’a baktım, “Sence izin verirler mi bizimkiler?” dedim. Yüzüme boş boş bakıp dudaklarını kıvrırdı, “Bilmem ki,” dedi kuşkuyla. Can’dan daha fazlasını beklemek haksızlıktı. Sorduğum sorunun yanıtını ben de bilmiyordum. Birkaç saniyelik bir duraksamadan sonra gözlerimizle anlaşip aynı anda parmak kaldırdık. Diğer arkadaşlarıma baktım, bütün parmaklar havadaydı. Öyle ya, böyle bir teklife kim hayır diyebilirdi ki? Anne ve babalarımız tabii ki? Hepimiz kampa gitmek istiyorduk; ama son sözü söyleyecek olanlar anne babalardı.

İngilizce Öğretmenimiz Nil Hanım, “Kitapçıkları evinize götürün, annenize, babanıza gösterin. Eğer katılmanıza izin veriyorlarsa velilerinizle bir toplantı yapacağız ve kampa kayıt işlemlerine başlayacağız,” dedi.

Bütün gün kamp üzerine konuştuk. Ders aralarında bir araya gelip kitapçıklara defalarca birlikte baktık.

Kampın başlama tarihi 1 Temmuz'du ve bu da iki ay bekleyeceğiz anlamına geliyordu. Tabii ki velilerinden izin alanlar için bu heyecanlı bekleyiş söz konusu olacaktı.

Arkadaşlarımla sinemaya gitmeme bile kolay kolay izin vermeyen, yaz aylarında gece on birde evde olmamı isteyen, geceleri odama gelip üstümü örtmeden uyuyamayan annem dört hafta benden uzak kalmayı göze alabilecek miydi?

Peki ya babam? Babam, onun kadar üstüme düşme de annemden daha umut verici değildi. Katı kuralları ve annemin bile yakındığı bir inatçılığı vardı. Bir kez hayır derse bir daha onu ikna etme şansım yoktu.

Üstelik için bir de maddi tarafı vardı. Özel bir bankada müşteri temsilcisi olan bir anne, bir başka şirkette finans müdürü olan bir babanın kampın maliyeti üzerine uzun tartışmalar yapacaklarını tahmin etmek zor değildi. Babam gözlüklerini takacak, annem hesap makinesini eline alacak, masaya oturup hesap yapacaklardı. Bütün ciddi harcamalar öncesi olduğu gibi... Yani kampa gitmek istemekle, gidebilmek arasında aşılması gereken bir dolu sorun vardı.

Onları ikna edebilmek için her yolu deneyeceğim kesindi. Kampa gidebilmek için annemin bir dediğini iki etmeyeceğime, ev işlerine yardım edeceğime, odamı dağıtmayacağıma, babamın sözünden asla çıkmayacağıma yemin edebilirdim. Bir yıllık harcamalarımın hepsinden vazgeçeceğime söz verebilirdim. Biriktirdiğim tüm bayram harçlıklarımı aile bütçesine aktarmaya

hazırdım. Aklıma gelen bir başka çözüm ise tatilin geri kalan kısmında çalışıp kamp parasını kazanarak babama iade etmektir. Evimizin yanındaki pastanede garsonluk yapabilirdim örneğin, ya da annemin gittiği kuaförde çıraklık... Akıllı davranıp onları ikna etmenin yolunu bulmam gerekiyordu.

Okuldan eve giderken aklımdan geçenler bunlardı. Kuzguncuk Durağı'nda otobüsten indim, sağdaki caddeye girip soldan üçüncü sokağa saptım. İlkokula başladığım yıl bu evi satın alıp yerleşmiştik. O zamandan sonra da Kuzguncuk'taki adresimiz hiç değişmemişti. Mahalle sakinlerinin arabalarından başka arabanın çok ender görüldüğü bu sessiz, sakin yerde tek gürültü kaynağı çocuklardı. Sokağın girişindeki görkemli ve yaşlı ıhlamur ağacı mahallemizin en kıdemli sakini olduğu için sokağa onun adı verilmişti: Ihlamur Sokak. Çiçeğe durduğu aylarda baygın kokusu havaya siner, evlerin içine kadar sızardı. Annem bu evin, eşi benzeri olmadığını söylerdi hep. Yaşadığımız dev kentin gündend güne artan kargaşasına karşın bu ıhlamur kokulu çıkmaz sokak değişmeden kalabilmişti.

Komşu evlerin yaşıtım çocuklarıyla birlikte büyümüştük. Arnavut kaldırımlı taş sokakta futbol maçları yapmış, yaz akşamları evlerin kuytularında, bahçelerinde saklambaç oynamıştık. Hâlâ sokak futbolu en sevdiğimiz oyunların başında geliyordu. Büyüdükçe sohbet etmek daha çok hoşumuza gitmeye başlamıştı. Akşamüzerleri bahçe duvarları üzerine oturup okullarımızdan, yaptığımız yaramazlıklardan, beğendiğimiz kızlardan söz ederdik.

Tam da ıhlamurların çiçek açtığı mevsimdi. Günler uzamış, havalar ısınmaya başlamıştı. Mahalle arkadaşlarım okullarından dönmüş, duvarın üstünde oturmuş konuşuyorlardı. Beni görür görmez seslendiler. Yanlarına gittim. Kravatları kaymış, gömlekleri buruşmuştu. Okul dönüşlerimiz hep böyle olurdu. Benim de onlardan bir farkım yoktu. Hepimizin sırtında neredeyse küçük bir valiz ağırlığında sırt çantaları vardı. Her akşam böyle toplanır, günün kendimizce önemli haberlerini birbirimizle paylaşırdık. Duvarın üstüne oturup kamp kitapçığını çıkardım çantamdan. Hepsi merakla başıma toplanmıştı. O rengârenk resimler, onları da benim kadar etkilemişti. “Git oğlum yaa, kaçır mı bu fırsat!” diyorlardı. Bakışlarından çok özendikleri anlaşılıyordu. “Keşke hep birlikte gidebilsek,” dedim içtenlikle. O gün onlara biraz erken veda ettim. Evde yapmayı planladığım işler beni bekliyordu. Bütün planların tek bir amacı vardı: anne babamı hoş tutmak ve kamp için gereken izni koparmak.

Eve girer girmez odama koştum. Annem henüz işten dönmemişti. O eve gelmeden odamı toplamak niyetindeydim. Yatağın, koltuğun üzerine yığılmış giysilerimi katlayıp yerleştirdim. Sağa sola saçılmış kitap ve dergileri toplayıp kitaplığa kaldırdım. Kamp kitapçığını görebileceğim şekilde, rafın önüne koydum, ona baktıkça daha istekli çalışacaktım. Artık derse başlama zamanı gelmiş, ortam hazırlanmıştı. Tam çalışma masasına oturup ödevlerimi yapmaya başlamıştım ki, annemin eve girdiğini duydum. “Merhaba, ben geldim,” diye seslendi.

“Hoş geldin anneciğim,” diye yanıt verdim. Az sonra izlendiğimi hissedip başımı çevirdim. Annem kapıya yaslanmış, kollarını kavuşturmuş gülümseyerek bana bakıyordu.

“Neler oluyor? Seninkiler hâlâ sokakta, sen evdesin, hayret doğrusu!” Seninkiler dediği mahalle arkadaşlarımdı. “Üstelik televizyon kapalı, internette de değilsin. Odanı toplamışsın... Ne güzel, her şey yerli yerinde.” Annem bir bakışta bu kadar değişiklik saptadığına göre oldukça başarılı olmalıydım. “Aferin oğluma. Bütün bunları neye borçluyuz? Sınav mı var yarın?”

“Artık böyle... Çok daha başarılı olabileceğimi düşünüyorum, bu nedenle bundan sonra daha çok çalışmaya karar verdim,” dedim gülerek.

Annem, “Umarım hep böyle devam eder,” diyerek yaklaşip yanağıma bir öpücük kondurdu ve odadan çıktı.

Çok geçmeden mutfaktan akşam sesleri gelmeye başlamıştı. Sesleri kokular izledi. Annem akşam yemeği hazırlıyordu. Kavrulan tereyağı kokusu, şehriyeli pilav; kızartma kokusu, patates yiyeceğimizi müjdeliyordu. Bir anda acıktım ve mutfağa koştum. Yemekler konusunda yanılmamıştım, üstelik fırında köfte de vardı. Sofrayı hazırladım, ekmek dilimledim, bardaklara su doldurdum. Annem ara sıra yan gözle bana bakıyor ve gülümsüyordu. Mutluydu. Onu mutlu etmek bu kadar kolaysa neden hep böyle davranmıyordum?

Babamın eve gelişini hiç bu kadar sabırsızlıkla beklememiştim. Bazı akşamlar işleri nedeniyle çok geç geldiği oluyordu. O gece bir an önce gelsin diye neredeyse dua ediyordum. Babam tam zamanında geldi.

Yemek yerken annem, okuldan gelir gelmez ödevlerimi yaptığımı, odamı topladığımı, kendisine yardım ettiğimi yeri geldikçe anlatıyordu. Babamın bakışlarından çok hoşnut kaldığını anlayabiliyordum ve bu kesinlikle işe yarayacaktı. Onlardan önce yemeğimi bitirmiştım. Bir ara odama gidip tanıtım kitapçığını aldım ve koşarak mutfağa döndüm.

“Size bir şey göstermek istiyorum,” diyerek kamp tanıtım kitapçığını önlerine sürdüm. “Yaz Kampı mı?” diye hafif bir çığlık attı annem. Babam kaşlarını çatarak kitapçığı önüne çekti, sayfaları evirip çevirmeye başladı. Annem başını uzatmış babamın ellerinin arasından görmeye çalışıyor, bir yandan da, “Henüz kampa gidecek kadar büyümedin, birkaç sene sonra...” gibi sözler söylüyordu. Babam annemi uyararak zorunda kaldı: “Handeciğim, biraz sabırlı ol ya, dur bir bakalım, anlayalım çocuk ne diyor.”

Babam epeyce inceledikten sonra kitapçığı masanın üzerinde bırakıp kalktı ve o uzun incelemenin sonunda, “Bakarız,” dedi yalnızca. Aman Tanrım! Yorumu ne kadar zor bir yanıtı bu. Evet desen değil, ama hayır da değil. İşin tuhaf tarafı dilimin tutulmuş olmasıydı. Oysa onları ikna etmek için neler düşünmüştüm. Bir tekini bile söyleyemeden babam salona geçmiş, koltuğuna kurulmuş, gazetesini eline almıştı.

Annem hâlâ mutfaktaydı, bulaşıkları yerleştiriyordu ve kampa gitmek için küçük olduğum anlamına gelen şeyler söylüyordu. Başka bir nedenle karşı çıksa üzerinde düşünebilirdim; ama yaş konusundaki takıntısı bana

mantıklı gelmiyordu. Ben tam sırası olduğuna inanıyordum. Böyle bir deneyime her anlamda hazırdım.

“Anne, bu kamp benim yaşımdakiler için. Bak istersen, 12-16 yaş sınırlaması var. Ve ben on beş yaşımdayım,” dedim. “İyi işte, seneye gidersin,” demez mi? Gitmemi istemiyordu. Bulabileceği her bahaneyi bana karşı kullanacaktı. Üstüne gidersem başka nedenler de eklemeye kalkışacaktı. Bunu tavrından anlamıştım ve o konuştuğça umudum kırılıyordu. Sesim titremeye, gözlerim dolmaya başlamıştı. Ağlamamak için konuşmayı uzatmadım, odama gittim. Erkenden yattım. Babamın tek sözcüklük yanıtı beynimi oyup duruyordu. “Bakarız...” Sonunda bu sözcüğün aslında umut vaat ettiğine kendimi inandırdım ve ertesi gün konuyu tekrar açmaya karar verdim. Rüyamda yemyeşil bir sahada arkadaşlarımla futbol oynuyordum. O yeşil saha tanıtım kitapçığında gördüğüm spor alanıydı.

Ertesi gün ders aralarında konuşulan tek konu Yaz Kampı’ydı. Arkadaşların bazıları velilerinden izin alamadıkları için düş kırıklığı içindeydi. Benim gibi hâlâ umudunu kesmemiş olanlar da vardı. İngilizce öğretmenimiz, “Kimler velileriyle görüştü?” diye sorduğunda neredeyse bütün sınıf parmak kaldırdı. “Kimler izin alabildi?” dediğinde parmaklar azaldı, azaldı ve sonunda yalnızca üç kişinin eli havada kaldı. Emre, Mine ve Elif... Elif’in havaya kalkmış incecik parmakları sevinçten titriyordu. Yanakları pembeleşmişti, gözlerinin içi gülüyordu.

Elif... Diğer arkadaşlarımdan farklıydı o. Onunla aynı sınıfı paylaşmak, her sabah yüzündeki gamzeli

gölücükleri görmek, uykulu gözlerini kırpıştırarak güneydın dediğini duymak ruhuma iyi geliyor, moral veriyordu. Varlığı bile derslerin daha keyifli geçmesine yetiyordu. Okula gelmediği günler onu merak ediyordum. Canım sıkılıyor, zaman geçmek bilmiyordu. Kıscası Elif'in gönlümde bambaşka bir yeri vardı ve onun kampa gideceğini bilmek benim de gitmek için her yolu zorlayacağım anlamına geliyordu.

O gün sokak sohbetini yine kısa kestim. Tavrım öylesine değişmişti ki arkadaşlarımın dikkatini çekmemesi olanaksızdı. "Ne oluyoruz Güven?" dedi Mehmet, "Nedir bu havalar, artık bizleri beğenmez oldun galiba?"

"Yapma arkadaşım, olur mu hiç öyle bir şey. Yarın sınavım var. Öbür gün de var. Bu aralar dersler çok sıkışık," diyerek savundum kendimi. Annem gelmeden eve girdim. Odamı topladım, ders çalıştım, ödevlerimi yaptım.

Annem saat altıya doğru eve geldi. "Merhaba, ben geldim," diye seslendi uzun koridorun başından odama doğru. Her zamanki gibi... "Hoşgeldin anneciğim," dedim. İçimde bir kırgınlık vardı, karşılamaya gitmedim; ama neler yaptığını ezbere biliyordum. Hemen kapı girişinde yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarıp atmıştı önce. Sonra yatak odasına girip üzerindeki iş giysilerini çıkarmıştı. Naylon çoraplarını çıkarırken, "Of, ayaklarım sızlıyor yorgunluktan," anlamına gelen bir şeyler mırıldanmıştı. Bütün gün topuklu ayakkabılar içinde şişen ayakları dinlensin diye bir süre terlik giymez, yalınayak dolaşırdı. Üzerine kırmızı eşofmanlarını giymiş,

saçlarını sıkıca tokaladığı topuzdan kurtarmış olmalıydı. Banyodan gelen su seslerinden o sırada makyajını temizlediği, elini yüzünü yıkadığı anlaşılıyordu.

Çalışan her anne akşam eve döndüğünde aynen bunları yapıyor mu acaba diye düşünürüm bazen. Ben annemi hep böyle bilirim. Her sabah erkenden kalkar, kahvaltımızı hazırlarken bir yandan giyinip makyaj yapar, bir yandan yatağını toplar ve akşamları eve dönüşü hep anlattığım gibidir. Bütün gün yorulmuş olmasına karşın hiç dinlenmeden mutfağa girer ve akşam yemeği hazırlar. Yemekten sonra babam ve ben yardım ederiz mutfağın toplamasına. Çay demlemek benim görevimdir, kahve yapmak babamın. Bazen anneme izin verir, biz birlikte bulaşıkları makineye yerleştiririz.

Annem mutfağa girmeden önce odama geldi, “Kolay gelsin,” dedi. Üzerinde gerçekten kırmızı eşofmanları vardı. “Teşekkürler,” dedim kibarca, ama sesimdeki soğuk tını beni bile üşüttü. Annem üstelemedi ve mutfağa gitti. Kulağım ondaydı aslında, sesleri izliyor o anda ne yaptığını tahmin etmeye çalışıyordum. Televizyondan gelen sesleri duydum. Annem mutfaktaki küçük televizyonu açmış, bir yandan haberleri dinliyor, bir yandan yemek yapıyordu.

Bir süre sonra dayanamayıp yardıma gittim. Beklemiyor gibiydi. Yüzündeki mimiklerden anladığım kadarıyla hem şaşırmış, hem sevinmişti. Gönlümü almak için durmadan konuşuyor, ilgimi çekmeye, yüzümü güldürmeye çabalıyordu; ama kamptan hiç söz etmiyordu. Ben de konuyu babam gelmeden konuşmak

istemiyordum. İkimiz de birbirimizin aklından geçenleri az çok biliyor, ancak dile getirmekten kaçınıyorduk.

Annemin bir türlü büyüdüğümü görmek, kabullenmek istememesi, bana hâlâ küçük bir çocukmuşum gibi davranması hoşuma gitmiyordu. Belki de sırf bu nedenle bana güvenmediğini düşünüyordum. Bu da kalbimi kırıyor, beni incitiyordu. Ona artık büyüdüğümü anlatmanın bir yolu olmalıydı. Belki de bu yol, ne yapıp edip kampa gitmek, kendi başımın çaresine bakabileceğimi ona göstermekti.

Aramızdaki gerginlik giderek dayanılmaz oluyordu. Kapı zili ikimizi de sevindirdi. Hemen kapıya koştum ve babamı büyük bir sevinçle karşıladım. Sabırsızlıkla yemeğin bitmesini bekledim. Annemle babam salona geçip oturduklarında, “Kamp konusundaki düşüncenizi öğretmenime bildirmek zorundayım,” diyerek söze başladım. Çok kararlı olduğum için son derece yürekliydim. Dilim çözülmüştü, onlara söz hakkı tanımadan aralıksız konuşuyordum. Böyle bir kampın ne kadar yararlı olduğundan, İngilizcemin ilerlemesine ne büyük katkısı olacağından, ayaklarımın üstünde durmayı öğreneceğime kadar birçok şeyi bir çırpıda sıralayıverdim. Sonra bir an soluklandım ve bu uğurda yapabileceklerimi anlatmaya koyuldum. İyi bir öğrenci olacağıma söz verdim, anneme yardım edeceğime, babamın her söylediğini yapacağıma yemin bile ettim.

Annem arada sözümü kesmek için sesini yükseltse de devam edemiyordu. Çünkü asla susmak niyetinde

değildim. Babam kaşlarını çatmış, eliyle çenesini sıvazlayarak dikkatle beni dinliyordu. Savunmamın en can alıcı, en etkileyici yerine gelmiştim. Kamp harcamalarımın aile bütçesine yük olmaması için kamp dönüşü çalışacağımı ve kazanacağım parayı onlara vereceğimi söyledim. Annemin gittiği kuaförde çıraklık yapmayı düşündüğümü, olmazsa bizim sokağın köşesindeki pastanede garsonluk yapabileceğimi söylediğimde babamın gülümseyerek anneme baktığını fark ettim. Hedefime ulaşmıştım, babam çok etkilenmişti.

Tam o sırada annem ellerini yüzüne kapatıp ağlamaya başlamaz mı? Sevinmesi gerekirken neden ağladığını anlayamamıştım. Suçluluk hissederek sustum. Onca zaman karşılarında ayakta durduğumun ayırında da değildim, yorulmuştum. Yakınımdaki koltuğa çöküp anneme baktım. “Neden ağlıyorsun anne, istemiyorsan gitmem. Yani... sen böyle ağlayacaksan, ben gitmekten vazgeçerim,” dedim. Ağzımdan çıkan bu cümlelere ben de inanmadım, annemin gözyaşları yanında hiçbir şeyin değeri kalmamıştı. Onu ağlatmaktansa gerçekten gitmemeyi yeğlerdim. O kadar etkilenmişim ki neredeyse ben de ağlayacaktım.

Neyse ki babam durumu kurtardı, ellerini dizine vurarak ayağa kalktı. “Haydi bakalım bu kadar konuşmak yeter. Bak, anneni çok duygulandırdın. Çocuk sandığı oğlunun büyüdüğünü anladı, sen çalışmaktan söz edince. Hadi kes konuşmayı, getir bakalım şu broşürü, bir daha inceleyelim. Öğretmenine de gecikmeden sonucu bildirelim.”